

Słupsk, dnia 27 listopada 2021r.

Sygn. akt SK 21/20

K W

M W

ze skargi na niezgodność z Konstytucją

art. 116 § 1 ustawy z dnia 29.8.1997r.

Ordynacja podatkowa

Trybunał Konstytucyjny

Rzeczypospolitej Polskiej

00-918 Warszawa Al. Szucha 12A

Pismo skarżących

W związku otrzymanym w dniu 28.10.2021r., jeszcze 2 razy obszerniejszym od stanowiska Sejmu bowiem aż 73 stronicowym, stanowiskiem Prokuratora Generalnego w sprawie, przekazanym w piśmie Zastępcy Prokuratora Generalnego z dnia 17.9.2021r., w imieniu skarżących oświadczam, iż skargę konstytucyjną podtrzymuję oraz precyzując w uwzględnieniu tych stanowisk wnioski skargi wnoszę o orzeczenie niezgodności zaskarżonego przepisu art. 116 § 1 ustawy Ordynacja podatkowa z art. 64 ust. 2 lub ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3, w związku z art. 2, art. 20, art. 24, art. 32 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1 i art. 64 ust. 1 albo ust. 2 oraz art. 84 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w zakresie w jakim zaskarżony przepis obciąża osoby niebędące przedsiębiorcami (lecz członkami zarządu i pracownikami spółki) nieograniczoną co do zakresu, niewspółmierną i nieproporcjonalną odpowiedzialnością majątkową za objęte zaskarżonym przepisem zobowiązania spółki kapitałowej (z ograniczoną odpowiedzialnością) wobec będącego państwem jednostką organizacyjną Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, niezależnie od normalnego i adekwatnego związku przyczynowego między ich działaniem lub zaniechaniem a szkodą tego wierzyciela, bez możliwości zwolnienia się członka zarządu spółki od odpowiedzialności w zakresie nie pozostającej w takim związku przyczynowym szkody (lecz przez przyjęte zamiast tego przez Sejm II kadencji wskazanie ukrytego mienia spółki). Natomiast odnosząc się do zamieszczonych na str. 2 stanowiska Prokuratora Generalnego wniosków oraz ich 70-cio stronicowego uzasadnienia, uprzejmie podnoszę i oświadczam co następuje:

(1.) W zakresie, w którym według stanowiska Prokuratora Generalnego i zawartych w nim wniosków (w pktcie 1) skarga konstytucyjna podlega merytorycznemu rozpoznaniu, skarżące gotowe są zgodzić się z poglądem, iż wobec przysługujących im na mocy art. 79 ust. 1 Konstytucji prawa wniesienia skargi konstytucyjnej do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją aktu normatywnego, na podstawie którego sąd orzekł ostatecznie o ich lub ich poprzednika prawnego prawach albo obowiązkach określonych w Konstytucji, skarżące powinny odwoływać się w pierwszej kolejności bezpośrednio do wzorców konstytucyjnych wynikających z norm rozdziału II Konstytucji zatytułowanego: „Wolności, prawa i obowiązki człowieka i obywatela” zawartych w przepisach od art. 30 do art. 86 Konstytucji (z dokonaniem w art. 79 ust. 2 Konstytucji jakże aktualnym obecnie wyłączeniem art. 56), w tym najpierw zwłaszcza do wzorców uregulowanych w przepisach odnoszących się do szczegółowo określonych w podrozdziałach rozdziału II Konstytucji chronionych konstytucyjnie wolności i praw poszczególnych rodzajów.

(1.1) Dokonując takiego właśnie (a nie według kolejności zamieszczenia tych przepisów Konstytucji) wskazania wzorców konstytucyjnych, do których skarżące odwołują się, skarżące więc kwestionują zgodność zaskarżonego przepisu ustawy Ordynacja podatkowa w pierwszej kolejności bezpośrednio z wzorcem określonym w art. 64 ust. 2 Konstytucji, w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji, zgadzając się co do zasady z przyjętym na str. 41-43 stanowiska Prokuratora Generalnego przy przejściu do odniesienia się do skargi: „w zakresie, w jakim skarga konstytucyjna podlega merytorycznemu rozpoznaniu” dookreśleniem przedmiotu kontroli oraz wzorców kontroli wskazanych w skardze konstytucyjnej (zgodnie z słusznie przywoływaną w stanowisku Prokuratora Generalnego wielokrotnie zasadą: „falsa demonstratio non nocet”, która to: „zasada ... Decydujące w tym zakresie znaczenie nakazuje przypisać nie tyle żądaniu wskazanemu w petitum pisma ... ile całej treści tegoż pisma z uwzględnieniem argumentacji zawartej w uzasadnieniu [vide wyroki Trybunału Konstytucyjnego ...]”, tj.: „iż Skarżące stawiają zaskarżonej regulacji ... zarzuty niezgodności [z] art. 64 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz zarzuty te uzasadniają aczkolwiek, nie trafnie, nie wskazały pierwszego z tych przepisów jako wzorca kontroli w niniejszej sprawie”), z tym że skarżące, które wskazały w skardze jako pierwszy wzorec kontroli bardziej zdaniem skarżących adekwatny do pozbawienia lub b. znacznego ograniczenia zaskarżonym przepisem członka zarządu spółki w zakresie przysługującego mu prawa do ochrony jego praw majątkowych art. 64 ust. 2 Konstytucji, wskazanie to podtrzymują, chociaż wobec nieproporcjonalnego i nieograniczonego zakresu nałożonej odpowiedzialności, ze skutkiem pozbawienia poprzednika skarżących praw majątkowych (konfiskaty jego mienia), a skarżących prawa dziedziczenia po nim (a zatem praw, o których mowa w art. 64 ust. 1 Konstytucji), na str. 44 stanowiska Prokuratora Generalnego mogło to doprowadzić do konkluzji w tym zakresie: „Reasumując, w niniejszej sprawie skarga konstytucyjna podlega rozpoznaniu w zakresie dotyczącym zarzutów niezgodności art. 116 § 1 0.p., w zakresie w jakim przepis ten dotyczy odpowiedzialności członków zarządu spółki z o.o. za zaległości z tytułu należności składkowych tejże spółki, z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 oraz z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji”.

W zależności od sposobu rozumienia pojęcia ochrony prawnej, o której mowa w art. 64 ust. 2 Konstytucji, skarżące gotowe są więc też przyjąć alternatywnie dookreślenie przedmiotu kontroli zgodności z Konstytucją dokonane w tym stanowisku. Zauważyć tu jednak należy, że jak wskazuje się w doktrynie w odniesieniu do art. 64 ust. 2 Konstytucji: „W art. 64 ust. 2 ustanowiono zasadę równej dla wszystkich ochrony prawnej ... praw majątkowych... Trybunał Konstytucyjny dokonując wykładni tego przepisu, podkreślił, że on: „... daje wyraz ... że wszystkie prawa majątkowe muszą podlegać ochronie prawnej. Na ustawodawcy zwykłym spoczywa ... nie tylko obowiązek pozytywny ustanowienia przepisów i procedur udzielających ochrony prawnej prawom majątkowym, ale też obowiązek negatywny powstrzymania się od regulacji, które owe prawa mogłyby pozbawić ochrony prawnej lub też ochronę tę ograniczyć” (wyr. z 2.6.1999r., K. 34/98 ...)”. [Prof. dr hab. Bogusław Banaszak ustęp 6 Komentarza do art. 64 w: „Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej” Komentarz 2 wydanie Wydawnictwo C.H. Beck W-wa 2012r. str. 388.]

Jednakże, pomimo takiego zawężonego określenia przedmiotu merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej według stanowiska Prokuratora Generalnego, w stanowisku tym w istocie nie odniesiono się do dookreślonego w ten sposób przedmiotu

kontroli i wzorców kontroli oraz zarzutów skargi konstytucyjnej, zwłaszcza w zakresie naruszenia dokonanej nieograniczoną i niewspółmierną ingerencją w prawa majątkowe obywateli zasady proporcjonalności i wymogu konieczności z taksatywnie wskazanych przyczyn, wynikających z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Wprawdzie na str. 47 stanowiska Prokuratora Generalnego zauważa się, że: „Jeśli chodzi o wzorzec z art. 31 ust. 3 Konstytucji, to określa on kumulatywne przesłanki ograniczenia konstytucyjnych praw i wolności. Są to ... istnienie w państwie demokratycznym konieczności wprowadzenia ograniczenia; funkcjonalny związek ograniczenia z realizacją wartości w postaci bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego, ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, wolności i praw innych osób; zakaz naruszania istoty danego prawa i wolności”, a następnie na str. 47 tego stanowiska częściowo i co do zasady trafnie stwierdza się, że: „Ze sformułowanej w tym przepisie zasady proporcjonalności wyprowadza się trzy powiązane między sobą obowiązki prawodawcy: 1) przyjmowanie danej regulacji tylko wówczas, gdy jest niezbędna dla ochrony interesu publicznego, z którym jest związana (reguła niezbędności); ... 3) zachowanie proporcji między efektami wprowadzonej regulacji a ciężarami, względnie niedogodnościami wynikającymi z niej dla obywateli ... [vide – wyroki Trybunału Konstytucyjnego ...] i na str. 49 stanowiska Prokuratora Generalnego przyznaje się wprost, iż: „Zaskarżona regulacja, przewidująca odpowiedzialność członków zarządu spółki z o.o. za jej zaległości z tytułu należności składowych, prowadzi niewątpliwie do ingerencji w prawa majątkowe tychże członków”, to jednak w następnym już zdaniu tego stanowiska bezpodstawnie i sprzecznie z treścią powołanego wzorca z art. 31 ust. 3 Konstytucji twierdzi się, że rzekomo: „Ingerencja ta nie narusza jednak standardów konstytucyjnych” oraz sprzecznie z treścią zaskarżonej regulacji (w kolejnym zdaniu 1-ym na str. 50 stanowiska): „że przewidziana w art. 116 § 10.p. odpowiedzialność nie ma charakteru nieograniczonego”, w sytuacji gdy skarżącym chodzi właśnie o niezawierający wynikających z zasady proporcjonalności ograniczeń zakres tej odpowiedzialności, w tym zwłaszcza z uwzględnieniem związku przyczynowego między działaniem lub zaniechaniem zarządców a szkodą wierzyciela, w żaden racjonalny sposób takich twierdzeń nie uzasadniając (a jedynie błędnie łącząc na str. 50 i 51 jakoby ograniczony charakter przedmiotowej odpowiedzialności z solidarnym przy zarządzie wieloosobowym charakterem oraz ustawowym określeniem jej przesłanek), lecz zajmując się następnie na str. 51-61 bezprzedmiotowym w tym zakresie przywoływaniem wypowiedzi z różnych licznych orzeczeń sądów administracyjnych, jednego z sądów powszechnych i Sądu Najwyższego oraz wypowiedzi w piśmiennictwie, odnoszących się do gwarancji wypłaty świadczeń z ubezpieczeń społecznych i odpowiedzialności syndyka masy upadłości spółki, by na str. 65 stanowiska dojść do nieuprawnionego wniosku, iż rzekomo: „W w świetle przedstawionej argumentacji zasadne jest przyjęcie, iż kwestionowana regulacja nie prowadzi do nieproporcjonalnej w rozumieniu art. 31 ust. 3 Konstytucji ingerencji w prawa majątkowe członków zarządu spółki chronione przez art. 64 ust. 1 ustawy zasadniczej”, przez co jakoby: „Jest zatem zgodna z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 ustawy zasadniczej”.

(1.2.) Co się natomiast dotyczy omawianej zasady proporcjonalności wynikającej z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, to zauważyć jednak należy, że z przepisu tego wynikają nie tylko wymagane łącznie przesłanki dopuszczalności ograniczenia konstytucyjnych wolności i praw, tj. wymagane warunki, w których takie ograniczenie mogą

być w ustawie ustanowione, w tym: „tylko wtedy gdy są konieczne w demokratycznym państwie” i funkcjonalny związek ograniczenia z realizacją określonych wartości oraz niedopuszczalność naruszenia istoty chronionych konstytucyjnie wolności i praw, ale też enumeratywne wymienienie przyczyn, dla których dopuszczalne są jako rzeczywiście konieczne ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw, tj.: „gdy są one konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób”.

Dla ewentualnego stwierdzenia, iż przyznana przez uczestników postępowania b. daleko idąca ingerencja zaskarżonym przepisem w prawa majątkowe członków zarządu spółki i ich ograniczenie nie narusza standardów konstytucyjnych i określonej w omawianym wzorcu konstytucyjnym zasady proporcjonalności, niezbędne jest jeszcze więc wskazanie, o którą z określonych w tym wzorcu przesłanek i wartości chodzi oraz wykazanie, że przedmiotowe ograniczenie chronionych konstytucyjnie praw jest właśnie konieczne dla zapewnienia realizacji takiej mającej mieć tu pierwszeństwo wartości, jak też, że następuje ono bez naruszenia zasady proporcjonalności, a zatem, że ograniczenie chronionych konstytucyjnie praw nie jest większe od uzasadnionego w danej sytuacji zakresu praw, które miałyby w danym przypadku chronić w postaci składek na ubezpieczenie społeczne, w zakresie których zaległość wynika wskutek niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie (rozumianym w III RP zresztą nieprawidłowo, jako krótki 2-tygodniowy termin kalendarzowy, przy b. szerokim zakresie obowiązków związanych z przygotowaniem zgłoszenia, a zatem inaczej niż objaśniał go współautor tego pojęcia w prawie polskim, jako czas pozwalający na realizację zobowiązań upadłego z masy upadłości w porządku wynikającym z prawa, bez naruszenia tego porządku przez egzekucję na rzecz niektórych tylko wierzycieli), tj. nie większym niż za okres opóźnienia w zgłoszeniu wniosku, gdy natomiast wskutek zamiany w ustawie z dnia 29.8.1997r. 3-ciej przesłanki egzoneracyjnej określonej w art. 298 § 2 K.h. (obecnie art. 299 § 2 K.s.h.), polegającej na zwolnieniu od odpowiedzialności w zakresie zobowiązań i szkody wierzyciela niebędących następstwem niezgłoszenia upadłości będącej dłużnikiem spółki we właściwym czasie (tj. w danej sprawie zobowiązań powstałych przed tym czasem, jak i po zgłoszeniu upadłości) na przesłankę wskazania przez zarządcę spółki wyprowadzonego z niej ukrytego mienia spółki, przedmiotowa odpowiedzialność za niezgłoszenie upadłości spółki w źle zrozumianym właściwym czasie stała się nieproporcjonalna, gdyż wielokrotnie większa od zakresu uprawnień i praw, które ma chronić, a zatem niespełniająca warunków konieczności i proporcjonalności wynikających z art. 31 ust. 3 Konstytucji, do czego w swym b. obszernym stanowisku Prokurator Generalny w ogóle nie odnosi się.

(1.3.) Reasumując odniesienie się do stanowiska Prokuratora Generalnego, w zakresie w którym skarga konstytucyjna podlega w ocenie Prokuratora Generalnego merytorycznemu rozpoznaniu, zauważyć można, że być może b. obszerne, lecz nieodnoszące się do istoty sprawy wypowiedzi, w tym na str. 45-65 tego stanowiska, mają raczej na celu odwrócenie uwagi od tego, że zaskarżony przepis w sposób dość oczywisty narusza zasady proporcjonalności i konieczności wynikające z art. 31 Konstytucji, mające w sprawie zastosowanie już w związku z samym charakterem skargi konstytucyjnej, jako środka prawnego opartego na jednym z wzorców określonych w rozdziale II Konstytucji (w

niniejszej sprawie na wzorcu określonym w art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji), co dotyczy również pozostałych dalszych wypowiedzi na str. 66-73 przedmiotowego stanowiska, wraz z wskazaniem na marginesie dopiero w przedostatnim ustępie na str. 72 i 73 pisma na uregulowane w tym samym podrozdziale Konstytucji w jednym z kolejnych przepisów, tj. w art. 67 ust. 1, niemogące mieć tu pierwszeństwa prawo do zabezpieczenia społecznego. W tym bowiem zakresie, jak wskazuje się w doktrynie: „Warto zauważyć, że ... art. 64 znajduje się w Konstytucji na początku podrozdziału regulującego wolności i prawa ekonomiczne, socjalne i kulturalne. Nie jest to przypadkowe i preferencja ta nawiązuje do zasad ustrojowych i do oparcia społecznej gospodarki rynkowej na własności prywatnej ... w tym ujęciu prawo podmiotowe uzupełnia zasady ustrojowe wyrażone w art. 20 i art. 21 Konstytucji ... Art. 64 nie stanowi więc zbędnej powtórki ... zawiera konkretne prawa podmiotowe i stanowi podstawę korzystania ze środków przewidzianych dla ich ochrony (ze skargą konstytucyjną łącznie) ... Konstytucja gwarantuje ... każdemu oprócz prawa do własności także prawo majątkowe oraz prawo dziedziczenia ... Trybunał Konstytucyjny stanął wobec tego na stanowisku, że „ochronie podlegają (...) wszelkie prawa majątkowe ...” [Prof. dr hab. B. Banaszak w komentarzu do art. 64 Konstytucji 2 wydanie Wydawnictwo C.H. Beck W-wa 2012r. str. 385 i 386.] Podobnie zauważyć należy, iż bezprzedmiotowe w sprawie są tu nieadekwatne i nerelewantne wypowiedzi o kompetencjach zarządcy lub członków zarządu spółki, powoływane za 2-ma autorami komentarzy do K.s.h. i jednym z sądów powszechnych na str. 65-68 stanowiska Prokuratora Generalnego, pomijające istotną w sprawie okoliczność, że zarządcy spółek, w tym spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, działają jedynie w oparciu o środki zapewnione im przez wspólników oraz że podobne rozwiązania w zakresie kompetencji zarządców właściwe dla spółek kapitałowych w innych ustawach i ustawodawstwach nie prowadzą do nieograniczonej co do zakresu i oderwanej od związku przyczynowego (lecz powiązanej z przestępczym wyprowadzeniem i ukryciem, a następnie wskazaniem wyprowadzonego mienia spółki) odpowiedzialności zarządców, potwierdzając zarazem w ten sposób brak konieczności w demokratycznych państwach zaskarżonego przez skarżące uregulowania.

Natomiast interesujące w zakresie sytuacji zarządców mogą być podjęte na str. 68-71 stanowiska Prokuratora Generalnego rozważania związane z ich statusem jako pracowników i osób zatrudnionych przez spółkę, które jednak zdaniem skarżących należy dokonywać w związku z art. 20 i art. 24 Konstytucji. Dlatego odnosząc się w tym miejscu jedynie do nieuprawnionego niezgodnego z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji różnicowania ochrony praw majątkowych pracowników zarządzających spółką lub daną osobą prawną w stosunku do ogółu lub pozostałych pracowników, z pozbawieniem zarządców spółki tej ochrony, ze względu na (bynajmniej nie uzasadniające obciążenia ich nieproporcjonalną oderwaną od związku przyczynowego z ich działaniami lub zaniechaniami, nieograniczoną przez to odpowiedzialnością gwarancyjną za zobowiązania spółki) nerelewantne okoliczności i cechy wskazywane na str. 68 i 69 stanowiska Prokuratora Generalnego, takie jak: „prawo do podejmowania decyzji dotyczących działalności tej spółki ... dostęp do pełnej dokumentacji ... wpływ na działalność gospodarczą i finansową spółki” lub że: „Podległość pracowników będących członkami zarządu spółki ... wyraża się w respektowaniu uchwał wspólników ...”, skarżące wskażą w tym zakresie, że podobny lub jeszcze większy zakres uprawnień dotyczących zarządzania np. państwem, a zwłaszcza

daleko większe materialne środki i możliwości, mają będący również pracownikami premier (Prezes Rady Ministrów) czy ministrowie, a przecież nikt nie próbuje obciążać ich nieograniczoną odpowiedzialnością materialną nawet za pozostające w związku z ich działaniem lub zaniechaniem szkody (np. z tytułu tzw. luki w podatku od towarów i usług).

(2.) Odnosząc się zatem do kwestii przywoływanych dalszych niesamoistnych, lecz pomocniczych wzorców kontroli zgodności zaskarżonego przepisu z Konstytucją objętych wnioskiem Prokuratora Generalnego (w pktcie 2) o umorzenie postępowania w ich zakresie, jako rzekomo nieadekwatnych lub będących przedmiotem zarzutów skargi niespełniających jakoby, według wyrażonego w piśmie Zastępcy Prokuratora Generalnego z dnia 17.9.2021r. stanowiska, wymogów formalnych do merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej w tym zakresie, skarżące wyjaśniają, że te służące wzmocnieniu zarzutów niezgodności zaskarżonego przepisu z Konstytucją pomocnicze wzorce kontroli przywoływane są na wypadek, gdyby niezgodność kwestionowanego przepisu z Konstytucją w zakresie art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji, jako przyznanego istotnego ograniczenia praw obywateli, niespełniającego jednakże warunków konieczności i proporcjonalności nie była jeszcze oczywista. Skoro jednak w stanowisku Prokuratora Generalnego niespełnienia tych warunków nie przyznaje się, a wręcz przeciwnie warunki te omija się i w 73 stronicowym piśmie dąży się do odwrócenia od niespełnienia przez zaskarżony przepis tych warunków uwagi, przywoływanie tych wzmacniających argumentację skargi konstytucyjnej pomocniczych wzorców kontroli, nie staje się niepotrzebne lecz zdaniem skarżących nadal może być celowe. Odnosząc się więc kolejno do wypowiedzi w stanowisku w zakresie tych wzorców kontroli na str. 17-35 pisma Zastępcy Prokuratora Generalnego z dnia 17.9.2021r. skarżące oświadczają i podnoszą co następuje:

(2.1.) Istotą skargi konstytucyjnej skarżących jest „podmienienie” w zastępującej ustawę z dnia 19.12.1980r. o zobowiązaniach podatkowych ustawie z dnia 29.8.1997r. – Ordynacja podatkowa, przy przyjęciu do tej ustawy zasad odpowiedzialności określonych w art. 298 Kod. handlowego, 3-ciej przesłanki egzoneracyjnej określonej w art. 298 § 2 K.h., polegającej na zastąpieniu tej realizującej zasady proporcjonalności i sprawiedliwości negatywnej przesłanki odpowiedzialności członka zarządu spółki za szkodę wierzyciela, w postaci zwolnienia członka zarządu za szkodę wierzyciela nie pozostającą w związku przyczynowym z niezgłoszeniem albo spóźnionym zgłoszeniem upadłości spółki, zupełnie inną przesłanką, polegającą na wskazaniu przez członka zarządu ukrytego majątku spółki, a zatem przesłanką opartą na sprzecznym z prawem wcześniejszym wyprowadzeniu i ukryciu przez zarządców majątku spółki, a następnie podzieleniu się tym ukrytym majątkiem spółki z uprzywilejowanym państwowym wierzycielem, co zdaniem skarżących czyniąc państwo i jego jednostkę organizacyjną, tak jak pasera, beneficjentem takiego przestępczego działania, przy pełnej bezwzględności dla obciążonego tą zmianą przesłanki nieograniczoną odpowiedzialnością zarządcy, który nie wyprowadził majątku spółki i nie ma czym z państwem podzielić się (nie mogąc też powoływać się na brak związku przyczynowego jego zaniechania lub opóźnienia w zgłoszeniu upadłości a szkodą wierzyciela), narusza podstawowe zasady demokratycznego państwa prawnego określone w art. 2 Konstytucji, a wręcz deklarujące te zasady państwo ośmiesza, uzasadniając przywołanie w związku z wzorcami określonymi w art. 64 ust. 1 lub 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji również i tego wzorca wynikającego z art. 2 Konstytucji, zgodnie z którym Rzeczpospolita Polska jest

demokratycznym państwem prawnym urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.

Z zasady demokratycznego państwa prawnego wyprowadzane są m.in. mogące służyć w niniejszej sprawie jako wzorce konstytucyjne zasada proporcjonalności i zasada praworządności. Jak wskazuje się w doktrynie prawa konstytucyjnego: „państwo prawne opiera się na założeniu racjonalności prawodawcy, a warunkiem koniecznym realizacji tego założenia jest przestrzeganie proporcjonalności w procesie stanowienia prawa. Racjonalny prawodawca stanowi prawo sprawiedliwe, stąd w zasadzie sprawiedliwości należy też upatrywać podstaw obowiązywania zasady proporcjonalności” (prof. dr hab. B. Banaszak za H. Schneider w „Bundesverfassungsgericht und Grundgesetz”, Tübingen 1976 w komentarzu do art. 2 Konstytucji ustęp 9 pkt 8: „zasada proporcjonalności” Wydawn. C.H. Beck W-wa 2012r. 2 wydanie str. 35), a: „z zasady proporcjonalności wypływa przyjmowanie danej regulacji tylko wówczas, gdy jest niezbędna dla ochrony interesu publicznego, z którym jest powiązana ... a także wymóg zachowania proporcji między efektami wprowadzonej regulacji, a ciężarami względnie niedogodnościami wynikającymi z niej dla obywateli”, więc: „W działalności organów prawodawczych ... powinno się respektować ... wymaganie proporcjonalności (adekwatności); spośród możliwych (i zarazem legalnych) środków oddziaływania należałoby wybierać środki ... możliwie najmniej uciążliwe dla podmiotów, wobec których mają być zastosowane, lub w stopniu nie większym niż jest to niezbędny dla osiągnięcia założonego celu” (B. Banaszak za Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie K.11/94 oraz S. Wronkowska w: „Polskie dyskusje o państwie prawa” W-wa 1995r. tamże str. 35 i 36), bowiem: „jeżeli cele regulacji prawnej można osiągnąć za pomocą dwóch środków, przy czym jeden z nich w większym stopniu pogarsza sytuację prawną podmiotu niż drugi, to należy wybrać korzystniejszy dla podmiotu” (B. Banaszak za R. Alexy w Theorie der Grundrechte, Baden-Baden 1985, s. 100, tamże str. 36), wobec czego: „zarzut nierzetelnego, niezrozumiale intensywnego działania ustawodawcy ... można ... uznać za uzasadniony w sytuacji, gdy z punktu widzenia reguł kultury prawnej i zasada racjonalności ingerencja prawodawcza była nadmierna ... albo ... cele pozostawały poza legitymowanym w ustroju demokratycznym dopuszczalnym zakresem działania władzy” (B. Banaszak za Trybunałem Konstytucyjnym w sprawach K.24/02 i K.8/07, tamże str. 37). Natomiast zasada praworządności może być rozumiana zarówno: „w sposób formalny i oznacza wówczas zgodne z prawem funkcjonowanie państwa, tj. jego organów ...”, jak i: „w sposób materialny i wówczas nie wystarcza tylko trzymanie się litery prawa przez organy państwa ..., ale samo prawo powinno odzwierciedlać określone wartości ... Materialne rozumienie praworządności obejmuje wymogi dotyczące samej treści obowiązujących norm prawnych ... Swoboda prawodawcy kreowaniu norm prawnych jest więc ograniczona przez katalog wartości, które mogą być konstruowane na podstawie kryteriów aksjologii prawa obowiązującego bądź też na podstawie kryteriów pozaprawnych (moralnych, etycznych prawnonaturalnych)” (B. Banaszak, tamże pkt 10: „zasada praworządności” str. 43 i 44).

Z kolei jeśli chodzi o łączone w art. 2 Konstytucji z zasadą demokratycznego państwa prawnego zasady sprawiedliwości społecznej, jak wskazuje się w doktrynie, w zakresie: „terminu „sprawiedliwość” mającego wiele definicji ... wystarczy tu powołać Arystotelesa, dla którego była ona nakazem respektowania należnych drugiemu uprawnień i nieodnoszenia korzyści cudzym kosztem; Etyka nikomachejska, tłum. D. Gromska, Warszawa 2000, s 171”

(B. Banaszak, tamże ustęp 11 komentarza do art. 2 str. 53), to „Trybunał Konstytucyjny ... łączył ... pojęcie sprawiedliwości z pojęciem równości ... Sprawiedliwość jest przeciwieństwem arbitralności, wymaga bowiem, aby zróżnicowanie poszczególnych ludzi pozostawało w odpowiedniej relacji do sytuacji tych ludzi” (orz. ... K7/90 ...), przy czym: „Trybunał połączył zasadę sprawiedliwości społecznej z formułą (zasadą) proporcjonalności, która „zakłada istnienie proporcji między istotnymi cechami poszczególnych kategorii należnymi ich traktowaniem” (orz. ... K27/95 ...)” (B. Banaszak za przytoczonymi orzeczeniami Trybunału Konstytucyjnego, tamże str. 56).

Reasumując zagadnienie wzorca demokratycznego państwa prawnego, które stanowiąc będące zasadniczą cechą tego państwa prawo sprawiedliwe i proporcjonalne realizuje zasady sprawiedliwości, w sytuacji gdy przywołanie wzorców z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji nie doprowadziło jeszcze do uznania zasadności skargi konstytucyjnej przez uczestniczące i zajmujące stanowisko w sprawie organy państwa, przywołanie w związku z tymi wzorcami dalszych wzorców konstytucyjnych, także spoza rozdziału II Konstytucji, wraz z wypowiedziami doktryny w ich przedmiocie, jako wzmacniającej argumentację i zarzuty skargi konstytucyjnej, jest jednak uzasadnione, co w pierwszej kolejności odnosi się zwłaszcza do wzorców wynikających z art. 2 Konstytucji, w tym wobec licznych przytoczonych w zakresie tego wzorca wypowiedzi adekwatnych do zarzutów skarżących w niniejszej sprawie. Wypowiedzi te potwierdzają nierozwalny związek zasady państwa prawnego i praworządności z zasadami sprawiedliwości i proporcjonalności, które stosuje racjonalny prawodawca w demokratycznym państwie prawnym oraz że właściwe, nie tylko formalne lecz i materialne rozumienie praworządności wymaga zgodności norm prawnych zwłaszcza z wartościami i kryteriami aksjologicznymi, co na podobnej zasadzie można też odnieść do określonego w art. 45 ust. 1 Konstytucji prawa podmiotowego do sprawiedliwego nie tylko proceduralnie lecz i materialnoprawnie rozpatrzenia sprawy, a sprawiedliwość to w szczególności nieodnoszenie cudzym kosztem korzyści, która jest odnoszona w przypadku nałożenia na członków zarządu spółki odpowiedzialności nieproporcjonalnej do pozostającej w związku przyczynowym z ich działaniem lub zaniechaniem szkody.

(2.2.) Z kolei wobec ekonomicznego charakteru praw majątkowych i prawa podmiotowego do ich ochrony, uzasadnione może być przywołanie w związku z wzorcem z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji wzorców opartych na normach Konstytucji dotyczących ustroju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej, tj. zawartych w przepisach od art. 20 do art. 24 Konstytucji, zawierających w szczególności wzorce społecznej gospodarki rynkowej, wolności (a nie przymusu) działalności gospodarczej (i ryzyka z nią związanego), ochrony własności i prawa dziedziczenia oraz ochrony pracy. Jak wskazuje się w doktrynie: „zasada wolności gospodarczej oznacza swobodę podejmowania działalności gospodarczej ... Wolność ta obejmuje więc co do istoty wolność wyboru ... wolność wykonywania (i zaprzestania wykonywania) wybranej działalności gospodarczej” [B. Banaszak w komentarzu do art. 20 Konstytucji, tamże str. 161.] Skoro więc prowadzenie działalności gospodarczej jest według Konstytucji wolnością i swobodą jej podejmowania, jako jednej z form aktywności człowieka, o której mowa w przepisach Konstytucji dotyczących ustroju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej, w tym wyboru statusu (położenia) osoby prowadzącej na własny rachunek działalność gospodarczą (przedsiębiorcy art. 20 i art. 22) lub gospodarstwo rolne

(art. 23) albo statusu pracownika lub osoby wykonującej pracę (art. 24), to z wolnością tą, jako wolnością wyboru danego statusu i prowadzenia działalności gospodarczej, jako działalności zarobkowej na własny rachunek oraz związanego z nią nierozłącznie ryzyka, musi być powiązana będąca jej właściwością wolność podejmowania związanego z działalnością gospodarczą ryzyka (jako charakterystycznej cechy i zarazem drugiej strony tej wolności), a żadna ustawa nie może na osobę nie dokonującą wyboru prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek nakładać nieograniczonego związanego z nią ryzyka, nie powiązanego z działaniami lub zaniechaniami takiej osoby w związku przyczynowym adekwatnym do następstw tych nie na swój przecież lecz przedsiębiorcy rachunek działań lub zaniechań.

To właśnie nieprowadzenie przez osobę zatrudnioną na cudzą rzecz działalności na własny rachunek, a zatem nieodnoszenie w ten sposób korzyści z działalności gospodarczej i zależność od przedsiębiorcy lub pracodawcy, w tym od jego decyzji oraz przeznaczonych przez niego do prowadzenia działalności środków, jest jedną z przesłanek udzielenia przez państwo ochrony pracy, w tym nawet ingerowania w relacje między pracodawcami a pracownikami. Jak wskazuje się przy tym w doktrynie: „Konstytucja, nie definiując pojęcia pracy opowiada się za jego jak najszerszym rozumieniem ... Obejmuje ona nie tylko pracę świadczoną w ramach stosunku pracy, ale jakąkolwiek pracę świadczoną na rzecz innego podmiotu na podstawie innych umów niż umowa o pracę [wychodząc zapewne z takiego założenia pojęcia ochrony pracy znanego już w XIX wieku w ówczesnym państwie prawnym, uregulowanie niemieckiej ustawy z 1892r. o spółkach z o.o. w zakresie odpowiedzialności zarządców nie przypomina art. 298 K.h. i art. 299 K.s.h. lecz art. 120 i nast. K.p.], zarówno za wynagrodzeniem, jak i bez niego (...), a nawet pracę na własny użytek (np. w gospodarstwie rolnym czy gospodarstwie domowym). Ku temu stanowisku wydaje się też przychylić TK, który w jednym z orzeczeń stwierdził, że ochrona pracy nie odnosi się bezpośrednio tylko do czynności związanych z nawiązywaniem i rozwiązywaniem stosunku pracy (... SK 27/02 ...)", przy tym, jak wskazuje się w dotyczącej tego nawiązującego pojęciem ochrony do ochrony praw majątkowych, o których mowa w art. 64 ust. 2 Konstytucji, wzorca doktrynie: „Ze względu na rolę odgrywaną przez ... pracę w społeczeństwie ... ustawodawca zapewnił jej ochronę ... art. 24 nie przesądza o konkretnych rozwiązaniach ochronnych (...), ale wymaga, by - z jednej strony - nie były stanowione szczegółowe unormowania ustawowe bądź podejmowane konkretne działania przekreślające lub nadmiernie ograniczające ochronę pracy przez państwo ... a - z drugiej strony - by całokształt unormowań ustawy zapewniał należyty poziom ochrony pracy (obowiązek <<pozytywny>> ...)" (zob. L. Garlicki, ...)" [B. Banaszak w komentarzu do art. 24 Konstytucji, tamże str. 179 i 180.] Nałożone zaskarżonym przepisem na zarządców spółki ryzyko, nie tylko należytego poziomu ochrony pracy nie gwarantuje, ale też ochronę tę przekreśla.

(2.3.) Z ochroną pracy i równą dla wszystkich ochroną praw majątkowych, o których mowa w 64 ust. 2 Konstytucji wiąże się wzorzec określony w art. 32 ust. 1 Konstytucji, zgodnie z którym wszyscy mają prawo równego traktowania przez władze publiczne. Jak wskazuje tu się w doktrynie: „Artykuł 32 ust. 1 Konstytucji według reguł wykładni językowej ustanawia prawo podmiotowe ... w fundamentalnej ... kwestii rozstrzygającej o tym ... użycie rzeczownika „prawo” za absolutnie relewantne dla znaczenia całego przepisu”, zaś: „Zmiana Konstytucji spowodowała wyraźne wprowadzenie w niej obok zasady równości,

obok zasady równości, prawa do równego traktowania właśnie dlatego, aby podkreślić wyraźnie podmiotowy charakter art. 32 Konstytucji i przekreślić dotychczasowe wątpliwości ... na gruncie dawnych przepisów konstytucyjnych". [B. Banaszak, w tym za zdaniem J. Trzcíńskiego, w komentarzu do art. 32 Konstytucji, tamże str. 229 i 230.] Dlatego, jak zwraca się uwagę: „sądy konstytucyjne wielu państw demokratycznych nie wydają się mieć ... problemów z przypisywaniem konstytucyjnej zasadzie równości sformułowanej podobnie jak w Polsce, roli podstawy prawnej uzasadniającej uprawnienia i roszczenia jednostki ... niemieckiego FTK ... szwajcarskiego TF ... austriackiego TK ... Podobnie Komitet Obywatelskich i Politycznych...”, natomiast: „Obecnie kategoria metapraw musi budzić zastrzeżenia ... trudno jest w jednej konstytucji ... wyróżnić normy o wyższej i niższej mocy”, przez co: „konstrukcja „metapraw” jest w istocie czymś sztucznym, nie znajdującym oparcia ani w obowiązującej konstytucji ani w doktrynie prawa ... Umieszczenie go w podrozdziale ... „Zasady ogólne” ... nie przemawia. W podrozdziale tym sformułowanych jest więcej praw ... argumenty przemawiające za nią są mało przekonujące ...” [B. Banaszak, tamże str. 232-233.] Z kolei wzorcem określonym w art. 32 ust. 2 Konstytucji: „wprowadzając zakaz dyskryminacji ... posługuje się ogólnym i bardzo pojemnym sformułowaniem ... określa bardzo szeroko dziedziny, w których nie można dokonywać dyskryminacji. Są to: życie polityczne, społeczne lub gospodarcze, a więc praktycznie ogół aktywności człowieka nieobjętych pojęciem życia rodzinnego i osobistego” [B. Banaszak, tamże str. 233 i 234.] Uwzględniając zatem przedstawione argumenty przywoływanie wzorca z art. 32, w tym jako wzmacniające argumentację z wzorca art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji, jest zatem uzasadnione, a rudymenatny charakter zasady równości wobec prawa i prawa wszystkich do równego traktowania w demokratycznych państwach, nie pozwalają na różnicowanie i dyskryminujące ze względu na charakter stanowiska pracy lub pełnioną funkcję pozbawienie ochrony pracy osób zatrudnionych na stanowiskach pracy lub w charakterze zarządców spółki. Wbrew twierdzeniu na str. 29 i 30 stanowiska Prokuratora Generalnego, wobec takiego b. szerokiego ujęcia w art. 32 ust. 2 Konstytucji zakazu dyskryminacji nie jest więc wymagane wykazanie, że zakazana jest w Konstytucji dyskryminacja ze względu na daną cechę lub że jest to osobowa cecha adresata normy.

(2.4.) Niezależnie od sposobu zrozumienia wzorca zawartego w art. 45 ust. 1 Konstytucji w postaci prawa każdego do sprawiedliwego rozpatrzenia jego sprawy, tj. czy chodzi tu jedynie o sprawiedliwość formalną, jako prawo do zastosowania sprawiedliwej procedury, czy również sprawiedliwość materialną, przez zastosowanie sprawiedliwego prawa materialnego, którego niesprawiedliwość zakwestionowały i zaskarżyły skarżące, co zdaniem skarżących uzasadnia przywołanie w związku z wzorcem z art. 64 ust. 2 Konstytucji również i tego wzorca, tak jak przy zaskarżaniu rozstrzygnięć organów władzy publicznej podnosi się zarzuty nie tylko naruszenia przepisów postępowania, lecz również i zasadniczo w pierwszej kolejności lub jako o bardziej doniosłych skutkach, naruszenia norm prawa materialnego, stwierdzić należy, że zaskarżony przepis, jako będący następstwem podmienienia 3-ciej przesłanki egzoneracyjnej z art. 298 § 2 K.h. z 1934.r (i art. 299 K.s.h.), w którego obronie powoływane są przepisy o odpowiedzialności syndyka masy upadłości spółki i możliwość dochodzenia odpowiedzialności syndyka w odrębnym postępowaniu, gdyż jakoby za trudne dla zajmujących się (jak ma wynikać z ich nazwy sprawami rent lub emerytur) organów rentowych oraz sprawujących nadzór nad działalnością tych organów

administracji publicznej sądów okręgowych i sądów apelacyjnych miałyby być rozpatrywanie takich zagadnień, wskazać tu należy, że będący jednak zazwyczaj zwykłymi ludźmi zarządcy spółek z ograniczoną odpowiedzialnością (lub ich następcy prawni), w tym zwłaszcza wyposażonych w niewielkie, zasadniczo nieposiadane (z historycznych zresztą przyczyn, jak np. pracownicza P Sp. z o.o. w M) przez obywateli polskich kapitały, a przez to szybko popadających w trudności finansowe i upadających, w przeciwieństwie do organów państwa z reguły też nie mają do dyspozycji odpowiednich środków, tak na kontrolowanie działalności syndyka, jak i wszczynanie oraz prowadzenie licznych postępowań sądowych związanych z tą kontrolą lub odpowiedzialnością syndyka, więc członkowie zarządu sp. z o.o., tak jak wszyscy zwykli ludzie, powinni mieć prawo do obrony swych praw i sprawiedliwego rozpatrzenia ich sprawy w jednym postępowaniu, w którym powinny być rozpatrzone wszystkie okoliczności, dotyczące zarówno zdarzeń, jak i roszczeń związanych z niewypłacalnością i upadłością spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wobec nich, w tym roszczeń uprzywilejowanych wierzycieli spółki z tego tytułu, a państwo nie powinno nie tylko ustanawiać niesprawiedliwego prawa materialnego prowadzącego do skutków odpowiadających konfiskacie na rzecz jednostki państwa ich mienia lecz również nie powinno przyjmować regulacji mogących prowadzić do rozwiązań pozbawiających ich prawa do obrony swych praw majątkowych w jednym sprawiedliwym pozwalającym na wyjaśnienie wszelkich okoliczności dotyczących zakresu ich odpowiedzialności postępowaniu.

(2.5.) Na koniec przywołać można, jako pozostający w niniejszej sprawie również w związku z podstawowymi uzasadniającymi skargę konstytucyjną wzorcami z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji oraz z zaskarżonym przepisem, wzorzec z art. 84 Konstytucji. Otóż ustawa z dnia 29.8.1997r. Ordynacja podatkowa przyjmując w zaskarżonym przepisie odpowiedzialność zarządców na zasadach określonych w art. 298 § 2 K.h., z podmienieniem jednakże 3-ciej przesłanki egzoneracyjnej (charakterystycznym być może dla ówczesnego premiera, obecnie szczególnie zwalczającego demokratyczne wybory Narodu, wówczas zajętego powodzią, rozumieniem zasad społecznej gospodarki rynkowej, że trzeba było się ubezpieczyć, a w zaskarżonym przepisie zabezpieczyć wyprowadzeniem i ukryciem, a następnie wskazaniem ukrytego majątku spółki), zastąpiła ustawę z dnia 19.12.1980r. o zobowiązaniach podatkowych, która zamiast zaskarżonego przepisu przewidywała tego rodzaju gwarancyjną odpowiedzialność nie zarządców (członków zarządu) lecz współników niedostatecznie zaopatrzonej w kapitały spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (gdyż to zużycie lub brak kapitałów, a nie wyprowadzenie majątku, jest zasadniczą przyczyną niewypłacalności spółki), proporcjonalnie do posiadanych przez nich udziałów, a zatem zgodnie nie tylko z zasadami proporcjonalności i sprawiedliwości, ale też z uwzględnieniem przyjętego przez nich jako przystępujących do spółki (i podejmujących w ten sposób związane z daną działalnością gospodarczą i inwestowaniem w nią posiadanych środków finansowych ryzyko) współników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością ryzyka, co jednak bardziej odpowiadało (by) zasadom i normom demokratycznego państwa prawnego oraz wzorcom wynikającym z Konstytucji, w tym z art. 84. W zakresie tego bowiem wzorca wskazuje się w doktrynie, iż: „Jak słusznie ... zauważył TK „przepisy regulujące problematykę danin publicznych muszą być zgodne z całokształtem obowiązujących norm i zasad konstytucyjnych, nie mogą prowadzić do naruszenia wartości objętych ochroną konstytucyjną, a w szczególności nie mogą kształtować obowiązku podatkowego w taki sposób, aby stał się on instrumentem

konfiskaty mienia (wyr. ... K.18/98)”, a także, iż: „Zobowiązanie do ponoszenia określonych w ustawie ciężarów i świadczeń publicznych nie może służyć przeniesieniu na zobowiązanego zadań przypisanych władzy publicznej (wyr. ... K. 20/07)”, co ma miejsce przy przyjęciu nieproporcjonalnej odpowiedzialności gwarancyjnej członków zarządu spółki nie pozostającej w związku przyczynowym z mającymi uzasadniać tę odpowiedzialność ich działaniami lub zaniechaniami a szkodą, lecz wielokrotnie przewyższającymi (jak w niniejszej sprawie) tę szkodę. [B. Banaszak w komentarzu do art. 84 Konstytucji, tamże str. 490 i 491.]

Na marginesie skarżące pozwolą sobie też na odniesienie się do zawartych w piśmie Zastępcy Prokuratora Generalnego z dnia 17.9.2021r. uwag przedmiocie uzasadnienia skargi konstytucyjnej, zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 3 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, w zakresie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy z wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem, z powołaniem argumentów lub dowodów na poparcie tego zarzutu, w tym zakresie być może pewnej lakoniczności uzasadnienia samej skargi w zakresie niezgodności zaskarżonego przepisu z niektórymi licznie wskazywanymi, jako pozostającymi w związku z wskazywanym w pierwszej kolejności chronionym konstytucyjnie prawem, dalszymi wzorcami konstytucyjnymi. Skarżące wyjaśniają w tym miejscu, iż w sytuacji gdy skarga konstytucyjna przewidziana w art. 79 Konstytucji jest środkiem prawnym przeznaczonym dla ograniczonych w swych możliwościach zwykłych obywateli (a nie np. dla organów państwa, o możliwościach których, z tym że z wątpliwościami co do sposobu ich wykorzystania, świadczyć może obszerność pisma Zastępcy Prokuratora Generalnego, chyba nie spotkana dotąd przez pełnomocnika skarżących w postępowaniu cywilnym w ponad 40-letnim okresie wykonywania zawodu), zmuszone były do ograniczenia uzasadnienia składanej w terminie zawitym skargi konstytucyjnej, jako piśmie wszczynającym jedynie postępowanie, możliwym do późniejszego rozwinięcia w zakresie argumentacji pismem, przede wszystkim do wskazania i wykazania b. daleko idącego, nieproporcjonalnego i niekoniecznego ograniczenia lub wręcz pozbawienia praw majątkowych i prawa dziedziczenia nieograniczoną, oderwaną od związku przyczynowego niewspółmierną, nieproporcjonalną i niesprawiedliwą odpowiedzialnością majątkową objętą zaskarżonym przepisem, którego dotkliwa b. daleko idąca ingerencja w prawa majątkowe obywateli jest bezsporna, a nieproporcjonalność i brak konieczności zaskarżonej regulacji w świetle art. 31 ust. 3 Konstytucji oczywiste, czego dowodem jest chociażby niewystępowanie tego rodzaju niezgodnego z zasadami proporcjonalności i sprawiedliwości uregulowania w innych rzeczywistych w tym zakresie demokratycznych państwach prawnych, czemu uczestniczące w postępowaniu organy prawa nie zaprzeczają i nie próbują nawet wskazać innego takiego uregulowania.

Zdaniem skarżących w sytuacji gdy dla większości obywateli i większości wybieranych przez nich przedstawicieli suwerennego (i będącego suwerenem) Narodu oraz dla wyłanianych przez nich organów demokratycznego państwa, nie budzi obecnie wątpliwości prawo obywateli polskich do korzystania z nie gorszych praw i uprawnień niż obywatele innych demokratycznych państw (w tym np., co jest ważne dla Prokuratora Generalnego, w zakresie sprawowania zgodnie z art. 4 Konstytucji władzy zwierzchniej przez wybranych przez nich przedstawicieli, m.in. przy wyłanianiu Krajowej Rady Sądownictwa, jako Organu składającego wnioski o powołanie sędziów, który w demokratycznym państwie nie może być

organem samorządu oraz samokooptacji korpusu sędziów i to w dodatku takiego, który nigdy nie miał demokratycznego mandatu i początku, lecz został przejęty z poprzedniego totalitarnego i niesuwerennego okupowanego przez obce wojska państwa, w których wg preambuły Konstytucji: „podstawowe wolności i prawa człowieka były ... łamane”; podobnie jak i od woli aktualnie reprezentujących suwerena przedstawicieli Narodu zależeć powinien uznanie bądź weryfikacja wyboru „na zapas” sędziów wybieranych indywidualnie przez Sejm, których kadencja rozpoczyna się po dokonaniu przez Naród w zakresie swych przedstawicieli rozstrzygnięciu wyborczym, której to demokratycznej zasadzie dał np. wyraz w 2016r. Senat USA, wstrzymując się przez wiele miesięcy z uzupełnieniem składu tylko 9-cio osobowego Sądu Najwyższego, aż do istotnego w tym zakresie rozstrzygnięcia wyborczego Narodu), zasada ta powinna odnosić się również do gwarantowanych w Konstytucji ekonomicznych praw obywateli, którzy nie mogą korzystać z gorszego standardu chronionych konstytucyjnie praw majątkowych, w tym przez nie spełniające przesłanki konieczności i proporcjonalności dyskryminujące ich ograniczenie lub pozbawienie, ze względu na zatrudnienie na określonym stanowisku pracy, a w związku z tym i gorszego poziomu zaliczanej do zasad ustrojowych Rzeczypospolitej Polskiej ochrony pracy. Stąd musi budzić zdziwienie oponowanie temu w tak obszernym piśmie Zastępcy Prokuratora Generalnego, sprzeczne też z dążeniem samego Prokuratora Generalnego, by obywatele polscy korzystali z nie gorszych lub takich samych praw jak obywatele innych demokratycznych państw.

W załączeniu 4 kopie niniejszego pisma.

